

en Gang imellem i Stedet for idelig og altid at skulle spise Flæsk vilde være. Det forekommer mig at være saa meget mere paakrævet fra disse Folks Side, som et Spørgsmaal, der for faa Aar siden var saa meget paa Tale i dette Ting, for Øjeblikket ikke bliver paaagtet i nogen større Grad, endskønt det nu i langthøjere Grad end nogen Sinde turde paakalde Interesse, nemlig Spørgsmaalet om, at enhver Smaa-kaarfamilie om Søndagen skulde kunne have en Høne i Gryden; thi Forholdet er jo det, at ogsaa Fjerkræet er steget til en Pris, der er ganske uoverkommelig for Folk med smaa Indtægter. Derfor hævder jeg som min Opfattelse, at hvis denne Ordning skal virke tilfredsstillende, skal den kunne gennemføres i et saadant Omfang, at det bliver muligt ogsaa for Folk med smaa Indtægter en Gang imellem at tillade sig en Afveksling i Kødernæringen.

En og anden kunde jo sige, at et saadant Krav kan man sagtens opstille; men er det muligt at skaffe Midlerne til dets Gennemførelse? Ja, det forekommer mig at være ganske aabenbart, at Midlerne er overmaade lette at tilvejebringe. Jeg vil tillade mig at henvise til en Udtalelse, som det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) fremsatte forleden Aften, og som jeg er fuldstændig enig med ham i. Det ærede Medlem sagde: „Naar man ser paa Kødordningen og paa Fragterne — hvad enten den Kødordning, som er gældende i Øjeblikket, virker tilfredsstillende eller ej, det er ikke for mig det afgørende —, er Princippet deri faktisk dette, at her indkasseres en Prisfortjeneste, som er for stor, og som derfor skader Forbrugerne. Almenvellet kræver da en Regulering paa dette Felt, og Reguleringen foregaar netop paa den Vis, at Producenten betaler“. Er der noget Omraade, hvor man med fuldkommen Ret kan sige, at Prisstigningen har været saa voldsom, at den har været til Skade for Samfundet, og hvor Almenvellet kræver, at der foretages en virkelig Reduktion, er det netop her. Ingen, der kender til Landbrugets Produktionsvilkaar under Krigen, vil kunne bestride, at det med de nuværende Priser er den mest rentable Forretning, der overhovedet eksisterer indenfor dansk Landbrug i disse Aar, at opdrætte Kreaturer. Det vil ganske klart fremgaa, naar jeg nævner et Par Tal. Et fuldvoksent Stykke Hornkvæg, som vejer ca. 500 kg, blev før Krigen betalt med fra 300 og op til 400 Kr., hvis der var særlig gode Priser i det givne Øjeblik, og under Krigen

har et Kreatur af samme levende Vægt været betalt med 800—900 op til 1,000 Kr., ja, endogsaa derudover. Ærede Medlemmer vil se, at det er en Stigning paa over det dobbelte, og enhver vil sikkert give mig Ret i, at da disse Kreaturer indenfor det første halvandet Aar af deres Levetid i ganske overvejende Grad kan ernæres ved Foder, der frembringes paa Landbrugernes egen Jord, er det den mest rentable Forretning, der overhovedet findes i det danske Landbrug. Ingen vil kunne modsig mig heri. Og denne Forretning er saa rentabel, at man selv med en Afgift af ca. 50 Kr. for et saadant Kreatur alligevel kommer langt udover en virkelig rimelig Prisstigning og Avance.

Ligesom der fra socialdemokratiske og andre ærede Medlemmers Side er fremsat Ønsker og Tanker om at komme noget videre frem i denne Retning, haaber da jeg, det skal blive muligt ogsaa hos de andre Partier at finde Folk, der vil medvirke til, at vi i Fredelighed og Fordragelighed kan faa en Ordning gennemført, hvorved det bliver muligt, at det her af mig opstillede Formaal naas.

Jeg erkender imidlertid, at det er ikke alene Omsorgen for, at Smaakaarsfolk kan faa en Ret Oksekød en Gang imellem, der dikterer mig mit Syn i saa Henseende. Der er en Grund, som jeg, samfundsmæssigt set, tillægger langt større Betydning, og det er den, at ingen, der her i Landet har været med i Arbejdet for at skaffe til Veje nye selvstændige Jordbrug — hvad jeg f. Eks. selv har haft Arbejde med gennem mange Aar som Formand for Husmandskommissionen i Odense Amt —, kan være blind for, hvilke uhyre Vanskeligheder der møder dem, som etablerer sig som Landbrugere paa et større eller mindre Areal. De Betragtninger, her er anførte, og som gælder for Statshusmændenes Vedkommende, gælder i samme Mon for andre, der skal erhverve sig en Jordlod, som skal bebygges, og som der skal anskaffes Besætning til. De nuværende Forhold med de høje Priser paa Kreaturer gør det næsten umuligt at oprette nye selvstændige Jordbrug, og alle vi, som har været interesserede i at gennemføre Husmandsloven paa en saadan Maade, at den blev til størst mulig Velsignelse — og jeg hævder, at den har været til overordentlig stor Velsignelse i Retning af at skabe mange gode, lykkelige Landbohem —, alle vi, som er interesserede i, at denne Virkning kan fortsættes, maa være enige i at hævde, at det er ikke nogen ublandet Lykke for vort Samfund,